

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 12, 2018

Nummer 12, 2018

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:2542](#) 15-03-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:2546](#) 15-03-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:2548](#) 13-03-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:649](#) 20-02-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2017:3707](#) 19-12-2017

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:1033](#) 14-02-2018

Annotatie

[Oneigenlijk gebruik door de Raad voor de Kinderbescherming van de mogelijkheid om gezagsbeëindiging te verzoeken? Commentaar bij Rechtbank Noord-Holland 25 oktober 2017, ECLI:NL:RBNHO:2017:8916.](#)

mr. B. Laterveer

RECHTSPRAAK

Machtiging uithuisplaatsing van rechtswege vervallen door deze niet binnen drie maanden ten uitvoer te leggen. Dat er voor de vervaldatum gesprekken zijn gevoerd, is geen reden om de machtiging uithuisplaatsing niet vervallen te achten. Een uithuisplaatsing impliceert een daadwerkelijke (24-uurs) verplaatsing van het verblijf en niet slechts voorbereidende handelingen. Hof beoordeelt wel de rechtmatigheid van de machtiging.

Het is het hof gebleken dat de machtiging tot uithuisplaatsing van een van vijf minderjarige kinderen van de ouders niet binnen drie maanden na het verlenen daarvan, dus niet vóór 19 december 2017, ten uitvoer is gelegd. Gelet op het bepaalde in artikel 1:265c lid 3 BW is die machtiging daarom van rechtswege vervallen op 19 december 2017. Voor zover namens de GI ter zitting is aangevoerd dat de machtiging deels ten uitvoer is gelegd omdat er gesprekken zijn gevoerd in de periode vóór 19 december 2017 volgt het hof de GI daarin niet. Tenuitvoerlegging van de machtiging impliceert een daadwerkelijke (24-uurs) verplaatsing van het verblijf en niet slechts voorbereidende handelingen.

Het hof ziet zich hiermee gesteld voor de vraag of de ouders voldoende belang hebben bij een inhoudelijke toetsing van de machtiging. Vaste jurisprudentie is dat het belang bij een inhoudelijke toetsing van de maatregel niet behoort te worden ontzegd op de enkele grond dat de termijn ervan is verstreken (zie HR 14 oktober 2011, *NJ* 2011/596). De rechtmatigheid van de maatregel kan derhalve, ondanks het verstrijken van de termijn daarvan, worden getoetst. In lijn met die jurisprudentie gaat het hof ervan uit dat ook in een geval als het onderhavige, waarin de machtiging nimmer ten uitvoer is gelegd, maar na drie maanden is vervallen, nog voldoende belang bij toetsing van de rechtmatigheid bestaat. Het hof oordeelt vervolgens gemotiveerd dat de machtiging uithuisplaatsing op goede gronden is verleend.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 15-03-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:2546

Zaaknummer: 200.230.133/01

RECHTSPRAAK

Co-ouderschap. Kind verblijft de ene week bij de moeder en de andere week bij de vader. Rechtbank bepaalt de hoofdverblijfplaats bij de vader. Hof ziet af van bepaling van de hoofdverblijfplaats, maar bepaalt wel bij wie van beide ouders het kind in de BRP staat ingeschreven.

De moeder is in hoger beroep gekomen en vraagt om het hoofdverblijf van de minderjarige bij haar te bepalen.

Op grond van artikel 827 lid 1 aanhef en onder c Rv kan de rechter als nevenvoorziening in een echtscheidingsprocedure onder meer een voorziening treffen betreffende de vaststelling van de hoofdverblijfplaats van een minderjarig kind. In de bestreden beschikking heeft de rechtbank overwogen dat uit de gemaakte afspraken blijkt dat partijen een gelijkwaardig co-ouderschap zijn overeengekomen, waarbij de minderjarige evenveel tijd bij de vrouw als bij de man doorbrengt. Beide ouders zijn betrokken ouders en zijn in staat een gelijk aandeel in de verzorging en opvoeding van de minderjarige op zich te nemen.

Uit de toelichting van partijen ter zitting, zowel in eerste aanleg alsook in hoger beroep, blijkt dat het geschil tussen partijen zich met name toespitst op de vraag op welk adres de minderjarige dient te worden ingeschreven in de Basisregistratie Personen (BRP). Partijen hechten hier veel waarde aan, omdat de ouder bij wie de minderjarige ingeschreven staat de ouder is die allerlei zaken rondom de persoon van de minderjarige dient te regelen. Beide ouders menen dat zij daartoe de aangewezen persoon zijn. De financiële gevolgen van de inschrijving (recht op kinderbijslag en kindgebonden budget) spelen voor partijen geen rol, omdat zij afspraken over de verdeling van die gelden hebben gemaakt. Omdat partijen geen overeenstemming over de inschrijving hebben kunnen bereiken, heeft de rechtbank zich genoodzaakt gezien een beslissing te nemen over het hoofdverblijf van de minderjarige. De rechtbank heeft daarbij doorslaggevende betekenis toegekend aan het feit dat de man nagenoeg onweersproken heeft gesteld dat hij tot dan toe vrijwel alle praktische zaken voor de minderjarige had geregeld. Daarnaast heeft de vrouw, in tegenstelling tot de man, hulp nodig bij de afhandeling van praktische kwesties.

Het hof oordeelt als volgt. Omdat partijen een gelijkwaardig co-ouderschap zijn overeengekomen, waarbij de minderjarige de ene week bij zijn vader woont, en de andere week bij zijn moeder, ziet het hof geen aanleiding om te bepalen dat de minderjarige zijn hoofdverblijf zal hebben bij een van hen. De minderjarige heeft immers de ene week zijn hoofdverblijf bij zijn vader, en de andere week bij zijn moeder. Het hof vindt het daarom niet in het belang van de minderjarige om het hoofdverblijf bij een van zijn ouders vast te stellen. Dit doet immers geen recht aan de gelijkwaardige rol die de ouders in geval van co-ouderschap vervullen. Daarnaast zal de vaststelling van het hoofdverblijf, welke term voor ouders een emotionele lading kan hebben, tot conflicten tussen de ouders kunnen leiden. Wel zal het hof gelet op het eigenlijke geschil tussen de ouders in het belang van de minderjarige een beslissing geven over de inschrijving van de minderjarige in de BRP. Het hof zal bepalen dat de minderjarige ingeschreven zal zijn op het adres van de vader, nu hij daar reeds enige tijd ingeschreven staat, de zaken rondom zijn persoon goed zijn geregeld en er geen aanleiding is deze inschrijving te wijzigen. De bestreden beschikking zal op het punt van de vaststelling van het hoofdverblijf van de minderjarige worden vernietigd.

Kanttekening: het hof wijst een in artikel 827 Rv onbenoemde nevenvoorziening toe die niet gevraagd was en wijst het verzoek om een nevenvoorziening af. Heeft het hof de ruimte om dat te doen?

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 15-03-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:2542

Zaaknummer: 200.217.086/01

RECHTSPRAAK

Vader verzoekt om gezamenlijk gezag dan wel eenhoofdig gezag bij hem. Moeder heeft alleen het gezag. De 17-jarige staat onder toezicht en woont sinds augustus 2017 zelfstandig. Hof oordeelt dat de GI leidend behoort te zijn in de over de minderjarige te nemen beslissingen. In die zin maakt het niet zoveel uit wie van de ouders in de relatief korte periode die nog rest het gezag heeft. Het gezag wordt gelaten bij de moeder.

De vader verzoekt in hoger beroep primair de ouders gezamenlijk met het gezag over de 17-jarige dochter te belasten en subsidiair hem alleen met het gezag te belasten. De rechtbank heeft deze verzoeken afgewezen en het gezag gelaten bij de moeder. De minderjarige staat sinds augustus 2016 onder toezicht. Zij heeft in het kader van een machtiging uithuisplaatsing in 2016 korte tijd bij de vader gewoond. Zij woont sinds augustus 2017 zelfstandig.

Ter zitting is gebleken dat zowel de ouders, de GI als de Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) het er inmiddels wel over eens zijn dat gezamenlijk gezag niet in het belang is van de minderjarige, omdat dit een onaanvaardbaar risico meebrengt dat zij (nog verder) klem of verloren zou raken tussen de ouders. Niet te verwachten is dat hierin binnen afzienbare tijd, laat staan voor haar achttiende verjaardag op 22 december 2018, voldoende verbetering zal komen. Ook de minderjarige heeft in het gesprek met de raadsheer-commissaris aangegeven dat zij het niet ziet zitten dat de ouders in gezamenlijkheid beslissingen over haar zouden moeten nemen. Evenals de rechtbank en op dezelfde gronden als de rechtbank, die het hof overneemt en tot de zijne maakt, is het hof daarom van oordeel dat het primaire verzoek van de vader tot gezamenlijk gezag moet worden afgewezen.

Over het subsidiaire verzoek van de vader om hem alleen met het gezag te belasten overweegt het hof het volgende. Iedereen is het erover eens dat de huidige situatie van de minderjarige ronduit zorgelijk is. Het is enkel uit nood dat zij nu als 17-jarige op haarzelf woont zonder enige vorm van begeleiding of voorafgaande zelfstandigheidstraining. Hoewel de minderjarige een slim meisje is (zij zit op het gymnasium), bestaan forse zorgen over haar sociaal-emotionele ontwikkeling.

Gebleken is dat de minderjarige grotendeels door de moeder alleen is verzorgd en opgevoed. De ouders zijn vrijwel direct na de geboorte van de minderjarige uit elkaar gegaan. In wezen zit de minderjarige haar hele leven al klem tussen de vechtende ouders.

De ouders geven elkaar over en weer de schuld van het feit dat het nu zo slecht gaat met de minderjarige. De minderjarige kampt echter vooral met een loyaliteitsconflict, omdat de ouders niet op één lijn kunnen komen. Zij zit als het ware tussen twee vuren in. Daarbij is zij slim genoeg om de ouders tegen elkaar uit te spelen.

Gegeven de huidige stand van zaken acht het hof het in het belang van de minderjarige dat de GI leidend is en blijft bij de over haar tijdens haar minderjarigheid nog te nemen beslissingen. In die zin maakt het dus niet uit wie van de ouders in die relatief korte periode het gezag heeft. Bovendien heeft de jeugdbeschermer goed (genoeg) contact met beide ouders. Omdat gebleken is dat gezamenlijk gezag geen reële optie is en niet is komen vast te staan dat het meer in het belang van de minderjarige zou zijn als op dit moment de vader in plaats van de moeder met het gezag over haar zou worden belast, dient de (gezags)situatie te blijven zoals deze nu is. Ondanks dat het de wens van de minderjarige is dat de vader alleen het gezag over haar krijgt en zij dit in het gesprek met de raadsheer-commissaris goed heeft kunnen beargumenteren, acht het hof de hierboven genoemde beslissing het meest in haar belang. Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 13-03-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:2548

Zaaknummer: 200.217.054/01

RECHTSPRAAK

De ene echtgenoot heeft een valse handtekening van de andere echtgenoot onder een kredietovereenkomst gezet. Na schriftkundig onderzoek komt vast te staan dat de handtekening van de andere echtgenoot vervalst is. De overeengekomen hoofdelijke aansprakelijkheid kan daarmee niet jegens de andere echtgenoot ingeroepen worden. De bank is de kredietovereenkomst niet aangegaan voor de kosten van de gewone gang van de huishouding, waarvoor echtgenoten hoofdelijk aansprakelijk zijn. Partijen zijn intussen gescheiden. Dan kan de bank zich slechts verhalen op hetgeen de andere echtgenoot uit hoofde van de verdeling van de gemeenschap heeft verkregen.

In deze zaak gaat het om de vraag of de vrouw, zijnde inmiddels de ex-echtgenote van de man, aan de bank, evenals de man, hoofdelijk een bedrag dient te betalen van € 25.184,72 vermeerderd met de vertragingsvergoeding van 11,8 procent per jaar vanaf 12 januari 2015. Het betreft een schuld uit een tijdens het huwelijk van de vrouw en de man afgesloten kredietovereenkomst. De vrouw betwist dat zij deze overeenkomst met de bank is aangegaan en stelt dat haar handtekening op de overeenkomst is vervalst door de man.

Het hof is op basis van een daartoe verricht deskundigenonderzoek van oordeel dat de betwiste handtekening niet als een echte handtekening van de vrouw kan worden aangemerkt. Dat betekent dat de vrouw geen contractspartij is geweest bij de kredietovereenkomst. De overeengekomen hoofdelijke aansprakelijkheid kan daarmee niet jegens de vrouw ingeroepen worden. In een eerder tussenarrest heeft het hof reeds overwogen dat de bank op grond van het bepaalde in artikel 1:102 BW in het geval dat de vrouw geen contractspartner is geweest bij de overeenkomst, de schuld slechts kan verhalen op het volledige vermogen van de vrouw indien de schuld door de man is aangegaan voor de gewone gang van de huishouding. Blijkt dit niet het geval te zijn, dan kan de bank slechts uitwinnen hetgeen de vrouw uit hoofde van de verdeling van de gemeenschap heeft verkregen. Nu het

hof niet heeft kunnen vaststellen dat de schuld door de vrouw is aangegaan voor de gewone gang van de huishouding, ook niet na een nieuw bewijsaanbod van de bank, dat het hof heeft gepasseerd als te weinig specifiek en om ander redenen, heeft het hof geconcludeerd dat de bank de vordering slechts op de vrouw kan verhalen op hetgeen zij uit hoofde van de verdeling van de gemeenschap met de man heeft verkregen. Voor zover door de bank meer op de vrouw is verhaald, dient de bank dat meerdere aan haar terug te betalen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 20-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:649

Zaaknummer: 200.186.968/01

RECHTSPRAAK

Bepaling (voorlopige) hoofdverblijfplaats minderjarige na scheiding. De rechtbank bepaalt voorlopig de hoofdverblijfplaats van de minderjarige in de gemeente van de ouder waar de jeugdhulp die de minderjarige nodig heeft, wordt gefinancierd.

In het kader van de echtscheidingsprocedure tussen partijen dient de rechtbank een beslissing te nemen over de hoofdverblijfplaats van de minderjarige. Het hoofdverblijf is voorlopig bij de moeder bepaald, in afwachting van een nader advies van de Raad voor de Kinderbescherming (de Raad).

De rechtbank acht het zorgelijk dat, hoewel sinds april 2017 voor alle betrokkenen kenbaar is dat individuele specialistische hulpverlening aan de minderjarige geïndiceerd is, deze feitelijk nog steeds niet van de grond is gekomen. De rechtbank acht het essentieel dat de financiering van de therapie die de minderjarige nodig heeft, gewaarborgd is. De rechtbank acht het niet wenselijk dat de (continuïteit van de) therapie afhankelijk is van de medewerking van de ouders. Dat tussen de ouders geen enkel constructief overleg mogelijk is, acht de rechtbank een contra-indicatie om de financiering van de therapie aan de welwillendheid van de ouders over te laten.

Wat de financiering van overheidswege betreft is relevant dat ten gevolge van de decentralisatie van de jeugdzorg naar de door gemeenten gefinancierde jeugdhulp, de gemeente waar de minderjarige is ingeschreven en waar hij feitelijk woont, een contract dient te hebben met de geïndiceerde therapeut. De rechtbank concludeert, gelet op de strekking van het advies van de Raad, dat de financiering van de noodzakelijke hulpverlening aan de minderjarige buiten de invloedssfeer van de ouders dient te blijven. Niet in geschil is dat de gemeente waar de man woonachtig is deze hulpverlening financiert en dat de gemeente waar de vrouw met de minderjarige is ingeschreven dit niet doet. De rechtbank heeft daarom, in het belang van de minderjarige, diens hoofdverblijfplaats gewijzigd en (voorlopig) bij de man bepaald.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 14-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:1033

Zaaknummer: C/15/242229 / FA RK 16-2410

RECHTSPRAAK

Verzoek tot beëindiging van het gezag van de moeder op grond van jarenlange strijd tussen de ouders, waardoor de minderjarige in een loyaliteitsconflict zit, toegewezen. Rust en duidelijkheid voor de minderjarige die bij de vader woont.

De rechtbank heeft op verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) het gezag van de moeder over haar dochter, die haar hoofdverblijf bij de vader heeft en reeds jarenlang onder toezicht staat, op grond van artikel 1:266 BW beëindigd. De moeder is van deze beschikking in beroep gekomen. De Raad, de vader en de GI voeren verweer.

Het hof heeft de beschikking bekrachtigd. Het hof heeft in aanmerking genomen dat de ouders reeds jarenlang een problematische verstandhouding hebben, die zich kenmerkt door de vele procedures die hebben plaatsgevonden onder meer als gevolg van het gezamenlijk gezag. Als gevolg hiervan is er veel onrust geweest binnen het gezin van de vader. Verder neemt het hof in aanmerking dat de minderjarige reeds lange tijd bij de vader woont en dat de vader haar een passende opvoedomgeving biedt waarin voldoende tegemoet wordt gekomen aan hetgeen zij nodig heeft om zich adequaat te ontwikkelen. Het hof acht het positief dat de minderjarige nu weer contact heeft met de moeder. De moeder heeft echter lange tijd het contact tussen haar en de minderjarige afgehouden. De moeder kan haar gezag niet op een goede manier invullen en heeft onvoldoende inzicht in de behoeften van de minderjarige. Naar het oordeel van het hof is de ernstige bedreiging in de ontwikkeling van de minderjarige gelegen in de voortdurende strijd die (vooral vanuit de moeder) door de ouders wordt gevoerd in het kader van het gezamenlijke gezag. Verder is naar het oordeel van het hof voldoende gebleken dat de moeder niet in staat is de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding van de minderjarige te dragen binnen een voor de minderjarige aanvaardbare termijn. De minderjarige woont immers meer dan tien jaar bij de vader en staat even lang onder toezicht van de GI. Een gezagsbeëindigende maatregel is noodzakelijk om de rust en duidelijkheid te creëren die de minderjarige en de vader nodig hebben en om ruimte te kunnen maken voor verdere ontwikkelingstaken.

Opmerking: zie over de vraag of in een geval als dit het gezag kan worden beëindigd het

*commentaar van B. Laterveer bij Rechtbank Noord-Holland 25 oktober 2017,
ECLI:NL:RBNHO:2017:8916, PS 2018-0042.*

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 19-12-2017

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2017:3707

Zaaknummer: 200.222.362/01

ANNOTATIE

Oneigenlijk gebruik door de Raad voor de Kinderbescherming van de mogelijkheid om gezagsbeëindiging te verzoeken? Commentaar bij Rechtbank Noord-Holland 25 oktober 2017, ECLI:NL:RBNHO:2017:8916.

mr. B. Laterveer

In de onderhavige zaak verzoekt de Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) het gezag van de vader op grond van artikel 1:266 lid 1 sub a BW te beëindigen. De Raad voert aan dat de relatie tussen de ouders ernstig verstoord is, de minderjarige al jaren geen contact meer heeft met de vader en dat de vader niet bereid noch in staat is om binnen een voor de minderjarige aanvaardbare termijn de verantwoordelijkheid te nemen en dragen over gezagsbeslissingen. Volgens de Raad heeft de minderjarige belang bij duidelijkheid over de gezagssituatie.

De rechtbank is van oordeel dat sprake is van oneigenlijk gebruik van de mogelijkheid om gezagsbeëindiging te verzoeken. Bij artikel 1:266 lid 1 sub a BW heeft de wetgever de situatie voor ogen gehad dat een kind langdurig uit huis is geplaatst en er duidelijkheid dient te komen over het opvoedings- en het ontwikkelingsperspectief van het kind. De gezagsbeëindiging dient er in dat geval toe dat er een einde komt aan de onzekerheid voor het kind over de vraag in welk gezin het gaat opgroeien. De rechtbank stelt vast dat deze situatie zich hier niet voordoet. De minderjarige woont sinds het uit elkaar gaan van de ouders bij de moeder. Van een uithuisplaatsing is geen sprake. Dit brengt mee dat het verzoek van de Raad, dat is gebaseerd op artikel 1:266 lid 1 sub a BW, niet kan worden toegewezen. De rechtbank overweegt ten overvloede dat het blijkbaar de bedoeling van de Raad en de gecertificeerde instelling (GI) is om een einde te maken aan het gezamenlijk gezag van de ouders en de moeder voortaan alleen met het gezag over de minderjarige te belasten. Een verzoek tot eenhoofdig gezag dient de moeder echter zelf in te dienen via een advocaat en deze procedure kent een ander toetsingskader.

Per 1 januari 2015 bepaalt artikel 1:266 lid 1 sub a BW dat de rechtbank het gezag kan beëindigen als een minderjarige ernstig in zijn ontwikkeling wordt bedreigd en de ouder niet

in staat is de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding te dragen binnen een voor de persoon en ontwikkeling van de minderjarige aanvaardbaar te achten termijn. Het is de vraag of deze bepaling kan worden toegepast als het woon- en opgroeiperspectief van het kind duidelijk is, zoals in dit geval, en ligt bij een van de ouders.

Andere rechters lijken artikel 1:266 lid 1 sub a BW ruimer te interpreteren dan de Rechtbank Noord-Holland. Een recent voorbeeld daarvan is de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 8 februari 2018 (ECLI:NL:GHARL:2018:1330). In die zaak overweegt het hof dat de Raad in dit geval wel bevoegd is een verzoek ex artikel 1:266 BW in te dienen dat slechts betrekking heeft op een van de ouders met het gezag – in het onderhavige geval de moeder – terwijl de kinderen bij de vader hun gewone verblijfplaats hebben. De vader had eerder, in 2015, een verzoek tot het toekennen van eenhoofdig gezag ingediend. De Raad heeft destijds de rechtbank geadviseerd dat verzoek toe te wijzen, maar dit verzoek is toen afgewezen als te prematuur. Het hof concludeert dat de kinderen ernstig worden bedreigd in hun ontwikkeling door de houding van de moeder en bekrachtigt de beslissing van de kinderrechter in eerste aanleg, die het verzoek van de Raad op 25 april 2017 had toegewezen. In een andere zaak bekrachtigde het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden de gezagsbeëindiging van (alleen) de vader op verzoek van de Raad vanwege de ernstige gevolgen van de hevige strijd tussen de ouders op de kinderen (zie de uitspraak van het hof van 4 juli 2017, ECLI:NL:GHARL:2017:6417). In een uitspraak van het Gerechtshof Den Haag (19 december 2017, ECLI:NL:GHDHA:2017:3707) overweegt het hof dat de ernstige bedreiging in de ontwikkeling van de minderjarige – die bij de vader woont – is gelegen in de voortdurende strijd die (vooral vanuit de moeder) door de ouders wordt gevoerd in het kader van het gezamenlijk gezag. Het hof is in deze zaak, net als de rechtbank, van oordeel dat een gezagsbeëindigende maatregel noodzakelijk is om de rust en duidelijkheid te creëren die de minderjarige en de vader nodig hebben en om ruimte te kunnen maken voor verdere ontwikkelingstaken. Onzekerheid over de plek waar de kinderen verder zullen opgroeien is in deze zaken niet aan de orde en de opvoedcapaciteiten van de niet-verzorgende ouder komen niet uitdrukkelijk aan bod, maar instandhouding van het gezamenlijk gezag wordt een ontwikkelingsbedreiging geacht voor het kind.

In dit kader is ook relevant de uitspraak van het Gerechtshof Amsterdam van 28 november 2017, ECLI:NL:GHAMS:2017:4990. Het hof komt in deze zaak tot een ander oordeel dan de rechtbank in eerste aanleg, die vond dat de moeder niet in staat is om binnen een voor de minderjarige aanvaardbare termijn de verantwoordelijkheid voor zijn verzorging en opvoeding te dragen op een manier die voldoende tegemoetkomt aan wat hij nodig heeft. Om die reden beëindigde de rechtbank het gezag van de moeder en bepaalde het hoofdverblijf van de minderjarige bij de vader. Het hof overweegt echter dat de moeder volgens de Raad

kennelijk over voldoende opvoedingsvaardigheden beschikt om de minderjarige te ondersteunen in zijn ontwikkelingstaken. De reden dat de rechtbank en het hof het (op verzoek van de man) noodzakelijk achten dat de hoofdverblijfplaats van de minderjarige bij de man in plaats van de vrouw wordt bepaald, houdt niet verband met de opvoedingscapaciteiten van de vrouw, maar met de strijd tussen partijen, het verzet van de vrouw tegen structureel en intensief contact tussen de man en de minderjarige en de noodzaak dat de minderjarige met beide ouders een goed en intensief contact kan opbouwen. Derhalve ontbreken aanknopingspunten voor het oordeel dat de vrouw niet in staat is de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding van de minderjarige te dragen binnen een voor hem aanvaardbare termijn en is niet voldaan aan het vereiste van artikel 1:266 lid 1 sub a BW.

Artikel 1:266 lid 1 sub a BW kan mijns inziens zonder meer worden toegepast voor de niet-verzorgende ouder met gezag, als deze niet in staat is de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding te dragen binnen een voor de persoon en ontwikkeling van de minderjarige aanvaardbaar te achten termijn. Dat er sprake moet zijn van een uithuisplaatsing bij een derde lijkt niet noodzakelijk. Hoewel voorkomen moet worden dat een sluiproute ontstaat waarbij de Raad verzoeken doet die eigenlijk door een van de ouders zouden moeten worden ingediend, is het mijns inziens wenselijk dat de Raad in het kader van een kinderbeschermingsmaatregel bevoegd zou zijn te verzoeken dat het gezag van een van de ouders wordt beëindigd als het voortduren van dat gezag in belangrijke mate bijdraagt aan de ontwikkelingsbedreiging van het kind, maar de opvoedcapaciteiten van die ouder op zichzelf niet ter discussie staan. Artikel 1:266 lid 1 sub a BW en de wetsgeschiedenis refereren echter uitdrukkelijk aan de omstandigheid dat ouders over onvoldoende opvoedingscapaciteiten blijken te beschikken, zodat een dergelijke ruime uitleg voorshands niet mogelijk lijkt. Een gezagsbeëindiging betekent immers, net als een ondertoezichtstelling, een inmenging in het gezinsleven, waarvan artikel 8 EVRM vereist dat deze bij de wet is voorzien. De evaluatie van de Wet herziening kinderbeschermingsmaatregelen is nog gaande. Hopelijk wordt daarin aandacht besteed aan dit onderdeel.